

ZAPOMENOUT NA LÁSKU

SALMA BLANCO

Zapomenout na lásku
Salma Blanco
Vydáno v květnu 2015 jako 13. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-29-8
mobi: ISBN 978-80-88061-30-4
pdf: ISBN 978-80-88061-28-1

V pustině

Byli tam a vyčkávali. Tři nepatrné body na vysokém bezmračném nebi. Supi kroužící nad kořistí.

Chvílemi se ptáci snesli níž, ale znovu váhavě a neradi vystoupali vzhůru, vyplašení něčím na zemi pod nimi. S klidnou grácií plachtili vzduchem s vědomím, že jejich čas přijde. Nespěchali.

Jen o pár mil dál pozoroval jejich vzdušný tanec osamělý jezdec na sivém koni. Očima, přivřenýma do úzkých škvírek, pozorně sledoval obzor. Neviděl nic víc, než ty tři mrchožrouty, ale to stačilo. Jejich přítomnost byla neklamným signálem. Někdo nebo něco se chystalo zemřít.

Jack Larey v takové situaci ne-dokázal zůstat lhostejný. Představa, že se bude trmácet ještě několik mil do pustiny, ho netěšila, ale nemohl se jen tak otočit zády a pokračo-vat dál svou cestou.

Nejspíš je jeho námaha zbytečná, možná jde jen zvíře, které zbloudilo v nehostinné krajině a teď zmírá žízni. Ale stejně tak to mohl být i člověk. Proto Jack teď otočil koně a pobídl ho k další cestě. Hlouběji do pustiny.

Den byl už od samého rána horký a dusný. Těžký vzduch se nepohnul, nezčeřen ani sebemenším vánkem, nikde ani stín. Jen spalující, ničící sluneční žár.

A pustina.

Nekonečná, zdánlivě bez života, vyprahlá, mrtvá, chvějící se ve slunečním úpalu, táhnoucí se kam jen oko dohlédne. Nízké, pokroucené keře s listy spálenými sluncem, zažloutlá tráva, ospalá vůně sena a ma-teřídoušky, prach, písek.

Měl za sebou dlouhou cestu. Teď se blížilo poledne, on i jeho kůň byli unaveni úmorným vedrem a potřebovali najít místo k odpočinku. Věděl, kde ho najít, nebylo už daleko, jen pár mil na západ. Ale namísto toho, aby zamířil přímo k němu, pokračoval dál do pustiny. Tam, kam ho vedli supi.

Už z dálky to spatřil. Velké nehybné tělo padlého koně. Než k němu dorazil, kůň pošel.

„Tak ten vám už neuteče,“ prohodil pochmurně k velkým tma-vým ptákům kroužícím rozzlobeně nad jeho hlavou.

Kdo, k čertu, mohl uštvat koně takovým způsobem? Naštvalo ho to. Neměl rád, když se zacházelo se zvířaty krutě. Zamračil se. Pohledem zapátral po stopách a našel pouze jedny, mířící od jihu a končící u mrtvého zvířete. Jezdec byl sám a dál pokračoval pěšky. Řádka stop v písku se táhla do dálky a mizela za terénní vlnou.

„Sakra,“ zavrčel a vrhl znechucený pohled k bezmračné obloze. Slunce stálo skoro v nadhlavníku a každý rozumný tvor si dávno vyhledal stín.

Musel urazit ještě skoro celou míli, než spatřil vyčerpaně se vlekoucího muže.

„Blázen,“ zabručel jezdec. „Kam se chce v týhle výhni bez koně dostat.“

Přiblížil se na pár metrů, dusot koňských kopyt tlumil prach a písek pokrývající zemi. V jedné chvíli se člověk před ním ohlédl a spatřil ho.

Místo, aby zůstal stát a počkal, až jej jezdec s koněm dostihne, otočil se a rozeběhl se pryč.

„Krucí, copak mu už úplně přeskočilo?!“ zavrčel Jack a opět pobídl koně. Naučeným pohybem z hrušky sedla odvinul stočené laso, připraven je použít.

„Hej, ty tam! Stůj přeci! Nemá to cenu!“

Neznámý, jako kdyby teprve nyní konečně pochopil bezvýchodnost své situace, se zastavil a vyčerpaně klesl na kolena.

„Bez koně se daleko nedostaneš. A tímhle směrem už vůbec ne,“ oslovil ho Jack, když dojel až k němu.

Teprve teď zblízka viděl, že se před ním na zemi krčí vytáhlý mladík, vlastně ještě kluk. Navlečen byl v kostkované košili po někom mnohem větším, otrhané plandavé vestě, obnošených zaprášených kalhotách, v pase stažených obyčejným kusem špagátu a na hlavě měl naražený obrovský klobouk, zakrývající mu celou tvář. Hubené nohy vězely ve starých jezdeckých botách, ze kterých mu málem lezly palce, a jeden podpatek zůstal bůhví kde. V ruce křečovitě svíral dlouhou pušku, která byla pro něho příliš těžká, a zdálo se, že kromě ní už nemá jinou zbraň.

Jezdec sklouzl ze sedla a v té chvíli mladík zvedl hlavu. Nezměrné zoufalství odrážející se v jeho kulatém drobném obličejí, pokrytém pračem a špínou, Jacka zasáhlo jako úder pěstí.

Na okamžik se zarazil a bezděky se zamračil.

Je to ještě děcko! A něco ho muselo strašlivě vyděsit.

S pohledem stále upřeným do těch obrovských tmavých očí pomalu připnul laso na původní místo a vykročil k chlapci.

„Nechte mě! Nepřibližujte se, nebo...!“ ochraptělým hlasem zasípal hoch skrze žízň okoralé rty. Roztřesenýma rukama zvedl těžkou pušku a namířil ji na muže.

Při pohledu na zbraň Jack na nepatrný okamžik zaváhal. Hlavou mu prolétla myšlenka – *už je to tady zase. Už zase se vrhám do něčeho, do čeho mi nic není a riskuju víc, než musím. Kruci, musí se všechno tak komplikovat?*

Nenápadně přiblížil dlaň k pažbě svého koltu. Přitom tiše, tak jako by uklidňoval jankovitého koně, chlácholivým tónem promlouval ke klu-kovi před sebou:

„Neblázni, mladej. Polož tu pušku. Hezky pomalu. Nic ti neudělám. Nepřišel jsem ti ublížit. Chci ti pomoci. Sám se nikam nedostaneš. Tam dál je jen pustina, žádná voda, žádný stín. Polož to a promluvíme si. Rozumíš mi?“

Zdálo se, že chlapec se po jeho slovech přece jen uklidil.

Najednou, možná, že pro oba stejně nečekaně, z pušky vyšlehl blesk a ozvala se ohlušující rána. Ve stejném okamžiku těžká zbraň vypadla mladíkovi z rukou a on se v mdlobách zhroutil k zemi.

Jack ucítil jen závan horkého vzduchu, pach spáleného střelného prachu a ostrou bolest v levé paži. Ten kluk po něm vystřelil!

Zvedla se v něm obrovská vlna rudého vzteku. V té chvíli nepřemýšlel, jednal zcela instinktivně. Několika dlouhými kroky překonal vzdálenost mezi sebou a mladíkem. Vztekle odkopl ležící pušku, pravačkou popadl schouleného chlapce za košili pod krkem, až zvedl jeho bezvládné tělo nad zem a rozmáchl se zraňenou levačkou, aby mu vyřal rázný políček.

Ani sám nevěděl, zda to byla prudká bolest, jež vystřelila ze zraněné paže, nebo pohled na sinalou zašpiněnou tvář. K ráně napřažená ruka však už svůj pohyb nedokončila.

Povolil sevření pravačky a mladík se bezvládně sesul k jeho nohám.

Než se otočil zády a odkráčel ke svému koni, věnoval mu Jack jen letmý

pohled plný znechucení.

Teprve v sedle se trochu uklidnil. Když viděl z výšky to drobné schoulené tělo na zemi, do vzteku, který ho ovládal, se pomalu vplížil ještě i jiný pocit. Strach, jestli tomu klukovi neublížil.

Ale hrome, vždyť ten blázen ho málem zabil, tak proč takové ohledy!

„Hej! Slyšíš? Zasloužil bys sice seřezat, ale hádám, že na to bude ještě příležitost. Zvedni se a pojd', dřív než ti slunce seškvaří mozek docela,“ přikázal rázně a dotkl se pálícího místa na levé paži. Ucítil na prstech krev a znova v něm převládla zlost. Tohle štěně mu byl čert dlužný!

„Sakra,“ zaklel a vyhrnul si rukáv. Rána hodně krvácela, a na první pohled vypadala strašlivě. Při bližším prozkoumání však zjistil, že jde jen o povrchové zranění. Lehké škrábnutí. Měl štěstí. Vlastně oba měli štěstí. Zvedl hlavu, aby se podíval na kluka.

Už přišel k sobě a klečel na zemi, záda shrbená, vytřeštěné oči upřené přímo na jeho zraněnou paži.

Jack na chvíli pocítil škodolibé zadostiučinění.

Pěkně kluka potrápí, aby příště zapomněl na to ohánět se puškou, když to neumí. Zasténal a zakymácel se v sedle. Odměnou za jeho herecký výkon mu bylo vyděšené vyjeknutí a vzlyk.

„Bože! To ne! Pro – promiňte mi to, prosím, já...“ roztřesený hlas se odmlčel.

„Pojd' sem,“ zavelel Jack tvrdě.

„Co – co se mnou uděláte?“

Chvíli chlapce pozoroval, než odpověděl.

„To ještě tak docela nevím. Možná toho budu jednou litovat, ale prozatím tě vezmu s sebou.“

„Vy mě neodvedete zpátky?“ vyhrkl kluk impulzivně.

Jack přimhouřil oči. *Kam zpátky?* Znamená to snad, že kluk je na útěku? To by potom vysvětlovalo to divné chování. A jeho si zřejmě spletl se svými pronásledovateli.

No, skvělý, čím dál lepší, pomyslel si Jack. Ještě se musím zaplýst do nějaký šílený honičky. Jako bych neměl svejch starostí dost.

„Ještě si to rozmyslím,“ odpověděl vyhýbavě.

Chlapec polkl a nespouštěl zrak z muže na koni.

„Nedělejte to, prosím,“ šeptl.

Jack chvíli přemýšlel. Něco se mu na tom celém nezdálo, ale nemohl zaboha přijít na to, co. Ale vlastně teď stejně nemá jinou možnost a na otázky bude čas později.

Pokynul hlavou:

„Nasedni si.“

Mladík pomalu vstal. Bylo na něm vidět, že neví, co má udělat. Vypadal zmatený, jako kdyby očekával někoho jiného a teď si nevěděl rady.

„Tak sebou hod', kluku. Jestli nechceš skončit jako večere pro mrcho-žrouty,“ zavrčel Jack netrpělivě. „Na tu pušku zapomeň!“ dodal ostře, když zaregistroval mladíkův kradmý pohled směrem ke zbrani, ležící pár metrů opodál.

„Stejně nemám náboje,“ pokrčil chlapec rameny.

„Vlastně jsem ani nevěděl, že je nabitá,“ zamyšleně dodal sám pro sebe.

Muž zavrtěl nevěřičně hlavou.

„Teda, ty seš mi asi pěkný nadělení. Mám takový pocit, že bys mi měl být zatraceně vděčný.“

„Já... Ano. Asi ano.“ Mladík odvrátil pohled od pohozené pušky a znova se pátravě zahleděl na jezdce.

„Nechtěl jsem vás zranit.“

„To jsem vážně rád,“ zavrčel Jack.

„Můžu... můžu vám to ošetřit? Je to – hodně zlé? Moc mě to mrzí. To jsem opravdu nechtěl. Netušil jsem, že to vystřelí, nikdy jsem to nezkoušel. Je mi to moc líto.“

Jezdec nevycházel z údivu. Proboha, odkud ten kluk spadl?

„Přežil jsem horší věci,“ zabručel, zatím co si ovazoval kolem paže šátek.

„Co se máš co ohánět s puškou, když s ní neumíš zacházet, sakra, kluku pitomá. Bejt to někdo jinej, tak tě odpráskne hned, jak ses dotknul spouště. A možná jsem to měl udělat. Teď sebou pohni, ať vypadneme z tý výhně.“

Na řeči není čas.“

Chlapec nejistě přešlápl z nohy na nohu. Naposledy přelétl očima obzor, snad v očekávání dalších jezdců, ale potom se dopajdal až k vel-kému šedému hřebci. Váhavě pokukoval po obrovském zvířeti a cizinci v jeho sedle.

Jezdec vyprostil nohu ze třmenu a kývl na chlapce. Když ale viděl, že kluk si pořád neví rady, natáhl k němu ruku a zavrčel:

„Dělej, nemám na tebe celej den.“

Hoch se na podávanou dlaň díval, jako na něco nepřátelského. Jack už myslel, že se nedočká, když konečně hubená ruka vzlouzla do jeho a kluk se nechal vytáhnout do sedla. Chvíli nevěděl co dál, marně hledal, čeho se chytit. Situaci za něj nakonec vyřešil sám kuň. Nezvyklý na takový náklad, se začal neklidně ošívat. Chlapec, v oka-mžiku, kdy ucítil, že se smeká z koňského hřbetu, vyplašeně vyjekl a instinktivně oběma rukama objal mužovo tělo před sebou. Jezdec se překvapeně ohlédl, ale poté jen zavrtěl hlavou, cosi si zamumlal s očima obráče-nýma vzhůru k nebi a unaveně pobídl koně.

Nick

Dva jezdci na jednom koni se zvolna ubírali rozpálenou plání s žhnoucím sluncem nad hlavou, osamělí a opuštění v pustině chvějící se ve slunečním úpalu.

Sotva hodina uplynula od chvíle, kdy Jack poprvé zpozoroval hejno supů, čhajících na snadnou kořist. Koně už před nimi nezachránil, ale jeho jezdce ano.

Alespoň jsem vás připravil o zákusek – pomyslel si s uspokojením na adresu mrchožroutů.

Skupinka roztroušených skal, kam konečně dorazili, poskytovala jen chabý stín. Pár pokroucených stromů a skomírající tráva na jejich úpatí však svědčili o tom, že by tady mohla být voda.

Ještě v sedle Jack to místo uviděl. Tmavá skvrna písku v rozsedlině mezi dvěma balvany. Bylo to tak – zasypaný pramen.

Hned jak sesedl, začal rukama odhrabávat vlhký písek. Vyhloubil jámu, dostatečně hlubokou na to, aby se v ní mohla shromáždit voda a teprve potom se pustil do dalších běžných činností. Odsedlal koně, nalil si do dlaně trochu zteplalé vody ze své čutory a otřel hřebci nozdry. Přitom zaregistroval, že kluk, pozoruje láhev s žádostivým výrazem ve tváři.

Jasně, musí mít žízeň, ale kůň má přednost, pomyslel si, ale potom přece jen natáhl ruku s čutorou k mládenci. Ten se okamžitě vydrápal na nohy a hmátl po láhvi. Popadl ji oběma rukama, přiložil k ústům a začal hltavě pít. Stihl polknout sotva pár doušků, když mu ji Jack doslova odtrhl od úst.

„Pomalů, chlapče, pomalů. Vody je dost, ale nesmíš jí do sebe lít tak rychle, mohlo by tě to zabít. Kdyś naposledy pil?“

Hoch se sklopenou hlavou váhavě pokrčil rameny.

„Včera v poledne,“ vypravil ze sebe tiše.

Jack se nevěřícně zeptal: „Ty ses vydal do pustiny bez vody?“

„Já... Zabloudil jsem. Nevěděl jsem, kam jedu.“

Muž zavrtěl hlavou. To se mu snad zdá! Kdo by mohl být tak hloupý, aby se dal na cestu bez zásob a bez vody? Prohlédl si kluka od hlavy až k patě. Je to

ještě štěně, ale už by se snad měl umět o sebe postarat.

„Ztratil ses?“ zeptal se.

Kluk váhal. Nejistě polkl a bylo vidět, že mu rozhovor není zrovna příjemný. Pořád skláněl hlavu, aby mu nebylo vidět do obličeje a celý se tak nějak divně choulil do sebe.

Jack si povzdechl.

„Poslouchej, nejsem zvědavej, jen opatrněj, rozumíš? Musíš uznat, že to není tak docela normální, když najednou uprostřed pustýho a vyprah-lýho kraje narazím na kluka, kterýmu není víc jak patnáct, řek bych spíš míň, kterej uštve koně k smrti a je vyplašenej ze všeho, co se kolem něj šustne. Je mi jasný, že před něčím nebo někým utíkáš a je mi docela fuk, jakej k tomu máš důvod. Pokud to teda zrovna není vražda nebo něco takovýho,“ skoro pobaveně se při té představě ušklíbl. Tohle štěně by nebylo schopné zabít ani mouchu, natož pak člověka.

„Zkrátka zatraceně nerad bych kvůli tobě schytl kulku do zad. Ne že bych se bál, ale když už tě vezmu dál sebou – a jiný řešení nevidím, chci vědět, na co mám bejt připraveněj. Jasný?“

Během mužovy řeči se mladíkuv strnulý postoj nepatrně uvolnil a párkrát po Jackovi blýskl očima zpod krempy svého klobouku. Ke konci se dokonce i malinko usmál.

„Jasný,“ napodobil táhlý přízvuk svého společ-níka. Chvíli ještě váhal, ale po krátké úvaze vážným, chraptivým a trochu rozechvělým hlasem pokračoval:

„Povím vám to tedy. Vlastně – k tomu, co jste právě řekl, můžu už jen dodat celkem málo. Ano, utekl jsem. Ale nikoho jsem nezabil, to ne. Jenom – musel jsem rychle zmizet. Sebral jsem cizího koně. Je to určitě špatné, ale já ho opravdu potřeboval. Jenomže... už ho nemůžu vrátit,“ dodal zaraženě a na chvíli se odmlčel. Znova podlehl své ner-vozitě, neklidně si mnul štíhlé ruce a těkal očima z místa na místo.

Viditelně v sobě sváděl nějaký vnitřní boj. Jako by zvažoval, co říci a co raději ne, nebo byly vzpomínky na nedávné události příliš bolestné na to, aby dokázal s klidnou tváří dokončit svůj příběh. Brada mu co chvíli zacukala přemáhaným pláčem a prsty rukou se křečovitě zarývaly do dlaní.

„Víš, že už jen za krádež koně je provaz?“

„Ne! Ale... Já – nemohl jsem jinak!“ vyděšeně vytřeštil oči. Neměl ani tušení o zvycích tohoto koutu země.

Malé vystrašené štěně na útěku – napadlo Jacka a povzdechl si. Zavařil jsem si pěknou polízanici, jen co je pravda.

„Nechal... nechal jsem tam všechny své věci. Když je prodají... Mají jistě větší cenu! Přece by...“ mladík ještě chvíli bojoval sám se sebou, přesto nakonec strachu podlehl. Z očí mu vyhrkly slzy, které už nedo-kázal zadržet. Rychle se odvrátil, aby muž neviděl, že brečí a doklopytal zpátky ke skále. Zničeně se posadil na zem, kolena si přitáhl až k bradě, objal je rukama a opřel si o ně čelo. Jen nepatrné chvění hubených ramínek svědčilo o tom, že pláče.

Jack několik okamžiků zamyšleně pozoroval bezmocnou postavičku. Něco na tom klukovi se mu nezdálo, ale – věřil mu. Věřil jeho slovům. Kluk měl opravdový strach, v tom nelhal. A ať už provedl cokoliv, Jack nějakým instinktem věděl, že to nemohlo být nic tak strašného, aby za to musel tolik trpět. Krádež koně se občas skutečně trestala smrtí obě-šením, ale to by museli tohle štěně nejdřív chytit. A on už se postará, aby se to nestalo.

„Myslíš, že tě budou hledat?“

Rychlé přikývnutí.

„Kdo? Rodina? Šerif? Ještě někdo jiný?“

„Rodina,“ tiché šeptnutí. „A možná i šerif. Myslím... myslím, že se spojili.“

„Hmm, to není dobrý. Cos provedl, tak strašnýho, kromě krádeže koně?“

„Nic. Vážně. Jenom... jsem utekl z domova. Já... Nechci se tam vrá-tit. Raději... raději umřu, než bych se tam vrátil!“

„Nono! Hlavně se uklidni. Nenechám tě v tom, rozumíš? Až se pořádně vysmrkáš, tak vymyslíme, co s tebou dál.“

Mládenec se nějakou chvíli ani nepohnul, ale nakonec přece jen váhavě zvedl hlavu a skrze slzy se nevěřičně zadíval na kovboje.

„To... to myslíte vážně? Vy mi chcete pomoci?“

Jack kývl.

„Už jsem řekl. Jestli je to, co říkáš pravda – nenechám tě v tom.“

„Je to pravda,“ špitl kluk. „Můžete mi věřit.“

„Dobře. Takže není co řešit. Pomůžu ti.“

„Ale – proč?“

„Třeba proto, že se mi prostě chce,“ pokrčil muž rameny.

Kluk ještě chvíli přemýšlel a potom tiše vydechl:

„Děkuji.“

V té chvíli jakoby z něho spadlo obrovské břemeno. Přestože v něm pořád ještě přetrvávalo určité napětí, něco se v něm změnilo. Vycítil, že od tohoto muže mu nehrozí nebezpečí. Alespoň prozatím.

„Tak jak ti mám říkat, kloučku?“

Chlapec na nepatrný okamžik zaváhal, ale jeho rty se během krátké chvílky opět zvlínily zvláštním rozpačitým úsměvem.

„N – Nick. Nick Donovan.“

„Fajn, Nicku. Já jsem Jack Larey.“

Malá úzká dlaň, podaná s kratičkým zaváháním, se v jeho široké mo-zolnaté dlani málem ztratila. Patnáct sotva, poopravil Jack svoje mínění týkající se odhadu chlapcova věku, při stisku té drobné ruky. Možná tak třináct.

Cesta

Den pokročil, když dva jezdci a jeden kůň opustili své polední tábořiště. Žár dne polevil a bylo nezbytné využít každé hodiny, která je mohla vzdálit z této nehostinné pustiny. Muž měl šátkem ovázanou levou paži a za ním se na koňském hřbetě snažil udržet mladík s velkým kloboukem naraženým hluboko do čela.

Cesta vedla dál bezútěšně opuštěnou krajinou. Horký vzduch se tetelil nízko nad zemí a vyvolával dojem lesknoucí se vodní hladiny. Přelud, lákající znavené poutníky marným slibem. Obzor zůstával nadále prázdný, jen prach, písek a kamení. Ani sebemenší vánek nezčeřil těžký vzduch. I supi zmizeli, odpočívaje po bohaté hostině u koňské mršiny.

Hodiny tiše plynuly v monotónním klapotu koňských podkov. Pravidelné pohupování v sedle, horko, probdělá noc, únava a vyčerpaní z dlouhého útěku, dolehly na chlapce plnou vahou. Cítil se k smrti unaven a pouze strach z hrozícího pádu z koně, mu bránil usnout. Oči se mu samy zavíraly a jen s velkým přemáháním odolával spánku. Veškerou svou sílu soustředil jen na to, aby se udržel na koňském hřbetě. Nic víc ho nezajímalo. Nevnímal cestu a krajinu, bylo mu jedno, kudy se ubírají. Podstatné pouze bylo to, že mu ten velký muž pomůže na jeho útěku a že pro tuto chvíli nemusí nic řešit. Víc nebylo důležité.

Putovali až do soumraku a pro tentokrát se museli obejít s tábořištěm na suchém místě. Naštěstí vak na vodu i čutora byly plné a nebudou-li plýtvat, vydrží jim dostatečně dlouho.

Místo, kde se utábořili, bylo stejně pusté a bezútěšné jako krajina kolem. Skupina rozeklaných skal tvořila přirozenou zábranu větru, který začal po setmění dout. Pár sporých trsů trávy poskytovalo chabou potravu pro koně a oba jezdci si museli vystačit jen s malým přidělem placek a sušeného masa. Nick byl tak unaven, že bez řečí snědl svoji porci a potom se vyčerpaně schoulil na zem. Neměl potřebu ani sílu mluvit a ve vyhřátém důlku z navátého písku během krátké chvíle usnul.

Ticho noci rušilo jen občasné vzdálené kojotí vytí, zanesené sem poryvem větru. Z temné oblohy bílým svitem zářily hvězdy a kraj odpočíval po trýznivém dni.

Jack ještě dlouho nemohl usnout. Ležel opřený o sedlové brašny, kouřil cigaretu a zíral do tmy. V hlavě mu vířily události celého dne, setkání s klukem, ztraceným a vyděšeným uprostřed pustiny, náhoda, která je svedla dohromady. Pořád si nebyl jistý, co je ten klouček zač a co od něj může čekat. Něco na něm ho mátló, zneklidňovalo a ať se snažil, jak chtěl, nedokázal tím proniknout.

Je pravda, že je na útěku z domova? Co tak strašného se mohlo stát, že před tím prchl do pustiny, bez vody, bez zásob, a uštval koně. Jenom díky obrovské náhodě neskončil stejně jako ten kůň. Pustina neměla slitování.

Jack naposledy potáhl z cigarety a uhasil nedopalek o kámen. Než se uložil ke spánku, z nějakého náhlého popudu vstal a přehodil přes kluka svoji příkrývku. Sám se zabalil do pláště do deště a teprve potom usnul.

***

Ještě dřív, než se východní obzor zbarvil šedavým náznakem svítání, probudil Jack chlapce ne zrovna jemným šťouchnutím špičkou boty a sám se pustil do balení.

„Prosím tě, ty fakt v tom svém příšerném klobouku i spíš?“ prohodil přes rameno k rozespalému chlapci, zatímco sedlal koně. Tma zahalila ruměncem na mládencově tváři a rychlý pohyb, kontrolující, zda klobouk sedí tak, jak má.

Po krátké snídani se vydali na další cestu. Krajina kolem se zvolna začínala měnit. Nejdřív pomalu, nenápadně se zvedala z pusté země osamělá skaliska. Postupně jich přibývalo, shlukovaly se do rozeklaných stěn, lemujících cestu, zakrývaly výhled a vytvářely neprostupná bludiště. Cesta se vinula po jejich úpatí a nejednou to vypadalo, že dál už není možné projít. Přesto Jack vždy našel schůdnou stezku a zdálo se, že jede najisto.

Táhlé pusté pahorky zůstaly definitivně daleko za nimi, vystřídány strmými bizarními skalami s lavinami sutí. Zvětralé skalní útvary, šedá masa kamene bez jediného náznaku života. Ubohé zakrslé živořící keře s dlouhými nebezpečnými trny. Sporá tráva spálená na troud. Vyprahlá zem, prach a písek. A nad tím vším rozpálená výheň žhnoucího slunce.

Muž sledoval okolí zdánlivě lhostejným zrakem, ale žádný pohyb mu neunikl. Zato mladík za ním pozoroval krajinu velkýma očima plnýma úžasu a posvátné hrůzy. Teprve teď si začínal uvědomovat, čemu unikl a narůstala v něm stále větší vděčnost osudu za to, že mu přivedl do cesty

právě tohoto muže – Jacka Lareye.

V noci se konečně vyspal a cítil se natolik odpočatě, aby mohl v klidu zhodnotit svoji situaci. Přemýšlel nad událostmi předchozího dne. Uvažoval, kdo je ten muž, kterého mu osud v poslední chvíli přivedl do cesty. Podaří se mu díky němu zmizet svým pronásledovatelům? Usměje se na něj konečně štěstí? A může tomu Lareyovi důvěřovat? Musí být zatím velmi opatrný, dokud nebude o tom člověku vědět víc, nemůže už prozradit ani slovo.

Snažil se ho někam zařadit. Je to kovboj? Prospektor? Pistolník? Jeho ošacení moc nenapovídalo. Oblečen byl jen v tmavomodré vybledlé košili a běžných kovbojských kalhotách, přepásaných širokým opaskem, z pouzdra u boku mu vykukovala ohmataná pažba koltu a na nohou měl vysoké kovbojské boty. Široký zaprášený klobouk zakrýval delší zvlněné hnědé vlasy a tvář se ztrácela pod několikadenním strniskem. Kolik mu mohlo být let? Netroufal si odhadnout. Snad pětadvacet? Třicet? Nebo víc? Těžko poznat. A jaké měl zvláštní oči. Takovou barvu Nick ještě neviděl. Byly šedohnědé a bylo v nich něco, co ho znervózňovalo. Báł se, že ty oči mu proniknou až do duše, že prohlédnou vše, co skrývá. Raději se vyhýbal přímému pohledu do nich. Uvítal, že sedí za mužem a je tak mimo jeho zorný úhel.

Jízda na koňském zadku byla mnohem těžší, než by se zdálo. Musel sedět až za zadní rozsochou sedla, na balíku složených pokrývek a jedině, čeho se mohl přidržovat, byl jezdec před ním. Nick dlouho váhal, než s velkým sebezapřením opatrně objal dlouhými pažemi Jacka kolem pasu. Viditelně bojoval, aby se příliš netiskl k širokým zadům před sebou a naopak se tím zase nesklouzával dolů. Ten neustálý boj mu působil obrovské problémy. Po pár hodinách jízdy už necítil tělo a byl unaven víc, než by celou cestu šel po svých.

Poledne přečkali v hluboké roklině, kde skalní převis vytvářel přirozený stín pro koně i jezdce. Nick, stejně jako předchozího večera, zalezl do nejhlubšího stínu, kde si dřepł na zem s koleny přitaženými až k bradě a odpočíval. Cítil se bídně. Byl propocený, zaprášený a bolelo ho celé tělo. Ale věděl, že stěžování mu nepomůže a tak jen odevzdaně snášel útrapy. Připadalo mu, že se ocitli v rozžhaveném jícnu samotného pekla. Ve dne nesnesitelný žár, v noci chlad. Dnes, brzo nad ránem se vzbudil zimou a zjistil, že je zpola zakrytý dekou, kterou přes něj musel Jack někdy večer přehodit. Dojalo ho to a zaplavil ho tak silný příliv vděčnosti, až se

rozplakal. Zachumlaný do deky vonící koňmi, kouřem a mužským potem, si připadal v té chvíli jako v tom nejluxusnějším loži. Měl pocit, že pro něj nikdy nikdo neudělal víc.

Poobědvali opět jen suché placky, zapíjené zteplalou vodou. Na roz-dělávání ohně bylo příliš velké horko.

Jackovy pokusy o komunikaci odbýval Nick jednoslabičně a po jídle se dokonce natáhl na zem, zády k Jackovi a předstíral spánek.

Po nezbytné pauze pokračovali v jízdě. Cesta se nyní vinula mezi rozeklanými svahy kaňonů, jejichž stěny se k sobě místy přiblížily tak, že stěží mezi nimi projel jezdec. Často museli sesednout a jít pěšky, jeden za druhým a koně vést za sebou.

Chlapec v bludišti skal brzo ztratil orientaci a nepřestávalo jej udivo-vat, že Jack stále ví, kudy a kam se má ubírat. Sám by odtud nikdy cestu ven nenašel. I přes obrovskou únavu pociťoval rostoucí vděčnost vůči svému zachránci a děkoval osudu, že mu ho přivedl do cesty. Bez něj neměl nejmenší šanci, dávno by zemřel v pustině a stal se jen další potravou pro mrchožrouty. Ta představa byla natolik děsivá, že si ani jednou nepostěžoval a nepožádal o odpočinek. Strach z toho, že ho muž opustí a ponechá napospas jeho osudu, ho nutil statečně se zatnutými zuby snášet útrapy cesty. Po celou dobu mezi nimi padlo sotva pár slov. Jack neměl potřebu příliš mluvit a Nick byl rád, že mluvit nemusí.

Pozdě večer, kdy slunce zmizelo za obzorem a šero zvolna zahalovalo kraj trýzněný žářem dne chladivým závojem, dojeli k prameni, vyvěra-jícímu u paty skály a po pár metrech znovu se ztrácejícímu ve vyprah-lém písku.

Nick sklouzl z koně a z posledních sil doklopýtal k mělké tůni. Svlažil si rty a obličej a polkl pár doušků. Na chvíli zatoužil ponořit se do vody celý. Představa koupele byla tak lákavá, až se mu chtělo brečet. Místo toho se, ve stavu naprostého vyčerpání, schoulil do klubíčka na holé zemi, neschopen ani pozorovat, jak jeho společník navyklými pohyby připravuje tábořiště.

Muž sám, jako už po tolik podobných večerů, poté co zaopatřil koně, rozdělal oheň a zavěsil nad něj kotlík s vodou. Zadělal těsto na placky, pokrájel a opekl slaninu a teprve, když bylo vše hotovo, zavolal na mladíka.

„Já asi ani nemám hlad,“ odpověděl hoch, ale přesto se opatrně, pře-máhaje bolest zmučeného těla, protáhl a posadil.

Podanou misku s jídlem neodmítl a nakonec ji vyjedl do posledního

drobečku. Sotva skončil, znova se natáhl na tvrdou zem v dosahu tepla ohně a za celý zbytek večera už nepromluvil.

Jackovi to nevadilo. Za dlouhá léta života ve volném kraji při-vykl samotě a tomu, že jediným společníkem je mu jen kůň. Proto i nyní, podle svého zvyku polohlasně rozmlouval se svým čtyřnohým přítelem, jenž mu odpovídal tlumeným ržáním, jako by snad i chápal smysl pronášených slov.

Ticho noci, praskání hořícího dřeva, zazvonění kopyta o kámen, působilo uklidňujícím dojmem na chlapcovu duši a klidný spánek brzo usedl na jeho víčka. Konečně se zase po dlouhé době cítil v bezpečí, přestože o tom drsném muži tam naproti u ohně vlastně vůbec nic nevěděl.

„Tak mi něco říká, že s tímhle klukem si ještě užijeme svý, co říkáš, Smoky?“ poznamenal muž ke koni, než se i on sám uložil ke spánku.

Tiché odfrknutí velkého šedého hřebce jako by mu bylo souhlasnou odpovědí.

***

Východ slunce zastihl oba poutníky daleko od nočního tábořiště. Přestože stále projížděli krajinou skal a kamení, prostředí se měnilo. Skalní stěny se rozestupovaly, oddalovaly a přibývalo stromů a zeleně. Zvedl se mírný vítr a příjemně chladil rozpálené tváře.

Před polednem narazili na další zdroj vody. Přestože ještě nebyl čas oběda, rozhodl Jack, k chlapcově úlevě, zůstat na polední přestávku už zde.

Nick se svezl z koňského hřbetu a unaveně se natáhl do stínu pod stromem. Nebyl schopen pohnout už ani jediným svalem. Celé tělo měl jako v ohni. Takhle zle se snad ještě nikdy v životě necítil. Dokonce ho napadlo, že by se snad i vrátil domů a raději čelil tomu, před čím tak zoufale utíká, než zažít ještě jeden takový den.

Nevěřil sám sobě, když se po skromném obědě a krátkém odpočinku zase znaveně škrábal na hřbet obrovského koně, aby dalších pár hodin až do soumraku bojoval sám se sebou a s nesmírnou bolestí a únavou. Cítil svaly, o kterých neměl ani tušení, že existují. Každíčkový kousíček těla nesnesitelně bolel, všechny kosti měl rozlámané od neustálého natřásání na koňském hřbetě a jemnou kůži na vnitřní straně stehen do krve rozedřeno. Nevnímal cestu, nevnímal vůbec nic, rty rozkousané bolestí, na ušpiněných tvářích mokré stužky slz, o nichž snad ani nevěděl.

V první chvíli vůbec nepostřehl, že kůň zastavil a muž něco říká. Až když ho najednou popadla silná paže a stáhla ho z koně, probral se z letargie a zmatený a vyplašený se rychle vymanil ze sevření pevných rukou.

„Nono, nemusíš se tak škubat, hned tě pustím, mladej. Usnul jsi v sedle. Však to byl dneska dlouhý den, trochu jsme to natáhli.“ Jack hbitýma jistýma rukama odsedlával koně, plně zaujat svou činností.

Nick se mezitím odbelhal k pokroucenému kmeni staré borovice, sesul se k zemi a opřel se o strom zády. Jeho obličej, stíněný širokou kreprou starého ošuntělého klobouku byl výrazem čirého utrpení. Chlapec se jej už ani nesnažil skrývat, zavřel oči, položil si hlavu na paže překřížené na pokrčených kolenou a jednoduše usnul.

Jack zatím, s rutinou získanou dlouhou praxí, chystal skromné jídlo, aniž by se dál pozastavoval nad chlapcovým stavem. Nepřekvapilo ho, že je hoch unaven, i on se cítil po dlouhém dni celý rozlámaný. Ale když se k Nickovi obrátil s miskou s jídlem, zůstal zaraženě stát v půli kroku. Ten kluk usnul vsedě!

Zavrtěl hlavou. *Štěně! Moc nevydrží,* pomyslel si. Rozbalil houni a už naprosto samozřejmě ji přehodil přes chlapce.

„Krucí, stává se ze mě pěkná chuva,“ ušklíbl se pro sebe nad schoulenou postavičkou. „Tak dobrou noc, kluku.“

Šero zhoustlo v temnou noc. Ochladilo se a vítr sem zdálky zanesl táhlé kojotí vytí. Na bezmračném nebi se třpytily hvězdy. Muž seděl v zamyšlení u plápolajícího ohně a jeho zrak bezděky co chvíli zabloudil do míst, kde se až skoro mimo dosah plamenů rýsoval obrys spícího těla.

Musím si s ním zítra promluvit, co dál, pomyslel si Jack, sám překvapen svojí nenadálou starostí o to mládě. *Asi mi v něčem připomíná mě samotného kdysi dávno.*

Myšlenky jedna za druhou přinášely vzpomínky na události z posledních dní i dní dávno minulých. Setkání s tím klukem vyvolalo obrazy a pocity, o kterých si myslel, že jsou už dávno ztraceny. Zase znova viděl sám sebe, jako osmiletého kluka, špinavého, hladového, s modřinami od neustálého bití. Rozpadající se farmu, věčně opilého otce, dva starší bratry, kteří při první příležitosti odešli z domu a víc o nich nikdy neslyšeli.

Nakonec to udělal jako oni, ve dvanácti se sebral a utekl. Měl jenom to, co měl na sobě, v kapse kudlu a mámin obrázek v malém stříbrném přívěsku,

který se mu podařilo schovat před otcem, aby ho neprodal a nepropil jako všechno ostatní.

Nevzpomínal na ty roky rád, protloukal se, jak se dalo, občas i kradl, aby měl co jíst, dělal všemožné práce, jen aby dostal pár drobných nebo něco k jídlu. Byl zázrak, že to všechno přežil, že je kým je a neskončil jako otec a jemu podobní. Párkrát měl na mále, ale štěstí vždycky stálo při něm. Alespoň zatím.

Vzpomínky z minulosti přeskočily do doby nedávno minulé. Možná právě to, jak sám na vlastní kůži zažil nespravedlnost, neodůvodněné bití a neustálé napětí, způsobilo, že teď byl na tyhle věci obzvlášť citlivý. Nesnesl pohled na jakékoliv příkoří, v jeho přítomnosti nikdo nesměl udeřit dítě, ženu nebo zvíře. Nechtěl nikdy být jako jeho otec, proto tělem i duší bojoval proti takovým lidem.

A právě to bylo příčinou toho, že je teď tady. Možná nemusel reago-vat tak, jak reagoval. Možná toho chlapa nemusel zastřelit. Všichni sice dosvědčili, že to byla sebeobrana, že ten lump zaútočil první, přesto nic nemohlo změnit skutečnost, že zabil člověka. Ať už byl důvod jakýkoliv.

Té noci se mu zdálo o zelených očích, rusých vlasech a divokých přestřelkách.

Nechte mě tady

Ráno Jack nechal chlapce po náročném dni vyspat o něco déle. On sám byl už dávno po snídani, když se Nick konečně mátožně vyhrabal ze své příkrývky a spánkem omámenýma očima se rozhlížel kolem sebe.

„Dobrytro,“ Jack pobaveně pozdravil mladíka a kývl hlavou k obloze. „Říkal jsem si, jestli vylezeš ještě před polednem.“

Chlapec mrkl na slunce, stojící už docela vysoko na obloze.

„Měl jste mě vzbudit,“ pípl provinile.

Jack pokrčil rameny.

„Potřeboval ses vyspat, včera byl těžkej den. A Smokymu odpočinek taky jen prospěl. Pojď si dát něco k jídlu, zaspals dokonce i ve-čeři.“

„Omlouvám se, ale – byl jsem příliš unavený.“

Jack zavrtěl hlavou. Ten kluk mluví jako kniha! Už dřív ho napadlo, že je to možná nějaký studentík z Východu. Vysvětlovalo by to i jeho naprostou neznalost místních poměrů a neschopnost sám přežít v divočině.

„Není proč se omlouvat,“ prohodil Jack a bez dalších odkladů se zeptal na to, co mu už delší čas vířilo hlavou:

„Máš nějaký plán, co budeš dělat dál? Myslím, jako až opustíme tenhle bohem zapomenutej kraj a dostanem se někam mezi lidi.“

Chlapec sklonil hlavu.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl tiše. Skutečně neměl nejmenší představu, co podnikne, až tato cesta skončí. Věci se nečekaně zkomplikovaly a zatím neměl sílu nad nimi přemýšlet. Navíc, něco jiného bylo impulsivně utéct a něco naprosto odlišného, přemýšlet o budoucnosti.

„Budu si muset najít nějakou práci. Nemám žádné peníze, všechno zůstalo...“ kývl hlavou směrem, odkud přijeli. „Něco vymyslím. Rozhodně vás nechci obtěžovat víc, než to bude nezbytně nutné,“ dodal rychle s plachým pohledem.

Jack mlčky přemýšlel. Tenhle kluk byl vážně záhadou. Otrhaný, ušmudlaný, ale ještě snad nikdy nikoho neslyšel takhle mluvit.

Každo-pádně měl lepší vychování, než se na první pohled mohlo jevit, to bylo jisté. Nejspíš to skutečně bude klouček z dobré rodiny, který utekl ze školy za dobrodružstvím.

Vlastně nic neobvyklého, pomyslel si trpce. Západ byl plný takových snů. Naneštěstí pro ně, většina jich končila předčasně botami vzhůru dřív, než vůbec mohli Západ poznat. Byli příliš lákavou a snadnou kořistí všelijakých vyvrhelů.

Jack sváděl boj sám se sebou. Jeden hlas mu říkal, aby nechal kluka jít svou cestou, ale něco v něm se nemohlo smířit s myšlenkou, že tím ho odsoudí k jistému konci. S povzdechem si pročísl prsty obou rukou vlasy.

„A co práce na ranči, nelákala by tě?“ zeptal se a doufal, že Nick neodmítne. Ale ten jenom zaraženě pokrčil rameny a odvrátil pohled.

„Já... nevím. Asi bych to nezvládl. Ne že bych nechtěl,“ dodal rychle, „ale myslím, že by to nebylo to pravé. Myslel jsem... Vlastně nevím. Ještě si to musím všechno nechat pořádně projít hlavou.“

„Dobře,“ pokrčil Jack rameny a snažil se zahnat pachut' zklamání. Najednou měl vztek sám na sebe. Sakra, proč se o toho kluka tak zajímá! Je to jeho věc, jestli se rozhodne jít si svou vlastní cestou a zláme si vaz! Ale někde v koutku duše věděl, že to není pravda. Začalo mu na tom štěněti záležet.

„V každém případě máš ještě nějaký čas na přemýšlení,“ pokračoval po chvíli. „Počítám, že na Whiteyův ranč dojedem tak za čtyři – pět dní. Tam si můžeš odpočnout a rozhodnout se, co podnikneš dál.“

„Pět dní?!“ zašeptal Nick hlasem plným zoufalství. Představa, že ještě celých pět dní musí strávit na koňském hřbetě, mu vzala poslední zbytky odvahy. Stočil se do klubíčka a přetáhl přes sebe příkrývku. *To nemůžu přežít!* - blesko mu hlavou a dál už nebyl schopen potlačit vzlyky deroucí se mu až z hloubi duše. Kousal se do rozbolavělých rtů, dusil v sobě bolest, bezmoc a zoufalství z vyčerpání. Pět dní! Ve svém stavu nepřežije ani jediný z nich! Neudělá už ani krok, celé tělo má jako v ohni, už dávno vyčerpal poslední zbytky sil.

„Kluku? Co je s tebou?“

Schoulil se pod tou otázkou, jako by dostal ránu. Vzlykl.

Jack stál v zamyšlení nad bezmocnou osůbkou u svých nohou. Zdálo se mu to nebo chlapec opravdu brečel? Poškrábal se neroz-hodně na hlavě, pokrčil